ioan es. pop

ieudul fara iesire

Cartea romaneasca
1994

S-a nascut la 27 martie 1958 in localitatea Varai, judetul Maramures.
in 1983 a absolvit Facultatea de filologie din Baia Mare si a fost repartizat profesor de limba si literatura romana in localitatea ieud din acelasi judet. Este perioada in care scrie poemul-ciclu Ieudul fara iesire. In septembrie 89 renunta la invatamint si vine in Bucuresti, unde reuseste sa se angajeze muncitor necalificat la Casa Poporului. Din aprilie 1990 primeste un post de corector si ulterior de secretar de redactie la revista „Luceafarul". Face parte din colectivul de redactie al revistei „Nouazeci".

oltetului 15, camera 305

1. Ca o amara, mare pasare marina
nenorocul pluteste peste caminele de nefamilisti din
strada oltetului 15.

aici nu stau decit doar cei ca noi. aici
viata se beasi moartea se uita.

si nu se stie niciodata cine pe cine, cine cu
cine si cind si la ce.
doar vintul aduce uneori miros de fum si zgomot de arme
dinspre cimpiile catalaunice.

cind urci la noi, amice, ai grija : la usa o sa te intimpine paduchele
de san-jose, e paznic aici, o sa ti se gudure la
picioare, o sa-ti zica da-mi nene cinci lei sa te trec apa, usa
e-nchisa, astia ma lasa tot timpul afara, m-au intemnitat afara;
tu nu-l crede amice, tu nu stii, a venit ieri administratorul
l-a facut sef peste tot palierul, el e Cel care cirmuieste acum
camera asta, corabia asta blestemata de sub care apele s-au tras
si a ramas incremenita aici la etajul trei.
deci plateste-i, amice, el e cirmaciul, se clatina mereu
ca-n vechime cind vasul salta peste ape.

iar daca-njura asculta-l cucernic; el cind injura
se roaga, asa cum fac toti aici.
asa ai sa faci si tu curind.

aici nu stau decit doar cei ca noi.
aici viata se bea si moartea se uita.

numai in rare ciipe de cainta si credinta, noaptea,
zidurile se subtiaza, se alungesc, se inalta
ca un giulgiu tremurator imbracat de un trup nelumesc.

dar nu se trezeste nimeni si dimineata caminul e iar o
camasa botita din buzunarele careia iesim numai noi si atit
numai noi si atit.

aici nu stau decit doar cei ca noi.
aici viata se bea si moartea se uita.

2. (fotografia de grup)
in jurul mesei dupa cina. poate ingindurati. poate doar
sleiti, cazuta pe dusumea, cu camasa desfacuta — o
piersica stricata — dantuitoare lasciva a noptii lor.
primul din stinga — zoli. cu barba roscata sprijinita
in pumn, cu paharul gol rasturnat peste margine, cu ochii incetosati
poate doar sleit, poate ingindurat. dupa el
se vede doar gulerul ridicat al hainei mele, in
chip de gluga, mereu uit ca nu ma mai pindeste nimeni.
mereu umblu ca-nfasurat in altcineva.

la capatul din dreapta — hans. el da. el are
treisopt. are capul cazut pe masa.
a avut bani. o avea pe tereza. are treisopt.
a avut baiatul un amic, amicul a avut-o pe
iereza tereza a avut banii lui hans. hans are
capul cazut pe masa, masa schioapa, noi cu el.
pe atunci avea 36. acum are 41 la bocanci, viata verde si
ciroza hepatica-! asteapta-n pat. dintre noi
hansi e singurul om realizat.

mitru : de un an cu ocupatie fara si bun pentru apostolat.
pripasit si el aici ca aici e hotel pentru toti.
ci avut cindva nevasta si o casa, insa i s-au terminat.

ia mijloc intre noi sade paianjenul cu cruce.
mereu ingindurat, infasurat in giulgiul propriei matasi
ca intr-o aura de flacari blinda :
„vin zorile, se face iarasi seara, zice,
si nu se va trezi niciunul sa ma vinda.”

3. (calvarul)
z’ce ma, z’ce, am o cutie de chibrituri le-am luat alaltaseara de la matusa-mea. z’ce mi-am perdut paianjenu, numa acolo poa sa fie z’ce, la 305. z’ce — da tu fii atent, z’ce, pazeste intrarea, fluiera cind iese, z’ce, e unu’ asa si pa dincolo, are picioare lungi, umbla numa-n chiloti, merge, z’ce, cracanat, face pa boieru, vorbeste pa nas, tese ba neste camasi grozave, z’ce sa stii ca eu pe sora-mea cu el asa si pa dincolo, o vad eu azi, o vad si mini, ma duc la ei noaptea, ea, z’ce, era-mbracata-n blana pisicii si a mieunat, torcea dracoaica, z’cea c-o sa cred ca-i pisica, s’ala tocrna linga ea in pat am tras atunci, z’ce, ceasu jos de pa perete s-am batut in el clopotele pina dimineata, s-au venit s-au gasit-o s-au spalat-o s-au imbracat-o mireasa, s-au zis pa el l-ai vrut, pa el l-ai avut. o sa fii toata viata nevasta de paianjen, hai, ia-ti stirpitura acasa, si cind sa-! ia, paianjenu ca cir ca mir ca el n-o vrea, ca elu-i prea tinar, ca nu-i trebe decit urechea ei, in care el sa poata sa teasa pentru ea camasi de mireasa.

(S-a venit ainstain la doamna aia, ii era pretina de-o viata, ainstain era de-acum batrin si-ntr-o ureche, s-a vazut ainstain paianjenu, doomna-l crescuse de mic ca pe copilul ei, i-a placut paianjenu lu ainstain si s-au facut pretini la catarama, saraca doamna, saraca mama. a iesit la bucatarie sa-i aduca inaltului oaspe delicatese. atunci hotomanii — hat pe paanjen, il baga-n gura degraba si-n-cepe sa-l mestece de zor.

cind a venit doamna, la coitu gurii lu ainstain ramasese neinghitit un picior.

Ce-i aia, o zis ea. Ce sa fie, aripa de la mustata mea. Niciodata nu s-au mai vazut dupa aia. Niciodata ea nu l-a mai putut ierta.)

4. (arcul de triumf)
asta fac acum : ma intorc pe oltetului 15.
este vinerea si este seara.
de vineri pina luni nu mai am la ce trai.
atunci hans se infurie si cumpara spirt sanitar
si zoli se infurie si cumpara spirt sanitar
si eu ma infurii si eu si zic la ce
si ei zic la ce si dupa asta indoim
totul cu apa si-ncepem sa fim fericiti.

ei nu mai zic la ce, eu nu mai zic.
de vineri pina luni nu ne mai auzim,
ne luam portia fiecare si incepem sa fim
mai putin nefericiti, mai putin vii.

si pina duminica noaptea totu-i OK.
si nu mai conteaza daca sau daca nu.
iese hans la geam si zoli la geam
insa nici o corabie nu mai apare dinspre corinth.
si ei zic nu-i inca luni si eu zic inca nu.

si pe oltetului e iarasi veselie mare.
vine vineri si de vineri pina luni
e ziua noaptea ziua noastra libera
si cintam de tremura incaperile —
marinari incercati care spera ca-ntr-o duminica sa vada sosind
la orizont, peste blocurile din colentina,
corabia dinspre corinth.

iar luni, cind toti sint plecati, soseste in sfirsit
si aici Fiul ca sa mintuiasca :
cu camasa murdara, cu ochii umflati de nesomn,
cu sticla goala-ntr-o mina, clatinindu-se si lalaind.
se catara pe scara la treisutecinci, isi intinde miinile si zice :
leaga-ma de lemnul ei, sa dorm si eu putin, amice.

5.(botezul)
e un ceas in camera pe care hans il hraneste pe-ascuns.
misca mai repede, ii sopteste, misca mai repede.
i-a cumparat camasa si l-a imbracat, il
spala il schimba il ingrijeste ca pe ochii din cap.

ceasul insa e un somnoros, s-a ingrasat, s-a latit
pe toata masa. abia mai sta pe picioare —
ticaitul i-e ca un latrat.
e un ceas in camera pe care hansi il hraneste pe ascuns.
e si un pepene rosu pe care hans !-a adus in casa asta de mic
sl pe care-l crede pruncul lui.
ah, pruncul s-a copt si s-a rumenit
unul i-a virit intr-o zi in pintece un cutit
s-a auzit un geamat si din prunc a tisnit singe dulce si parfumat:
in racoarea caruia ne-am botezat.

6. am angajat, nene, doi de la camera 24, se
roaga, pentru noi zi si noapte o sa
fim precis iertati putem
bea in continuare.

7. patru jnepeni cu barbi fac inconjurul caminului de nefamilisti.
administratorul alearga dupa ei cu foarfecele desfacute,
noi sintem preoti striga ei, noi n-avem voie sa fim tunsi.
noi smtem magi, noi n-avem voie.
avem trei luni de cind venim ca sa vedem
minunea de la camera treisutecinci -
irod imputit, noi sintem magi si am venit s-adeverim
nasterea lui si sa-l caram la tintirim.

8. (pasarea hans)
a venit o pasare noaptea prin fereastra
si am fost sigur ca, e hans.
era plesuva ca el si moarta de beata.
ma, a zis, ia 50 de lei, du-te peste drum, are un
rachiu grozav, nevermore, i-am raspuns.

zice : de cind m-am dus de la voi, zice, m-au
angajat paznic de noapte la belu. am un
girofar a-ntiia. ziua dorm. lucrez cu
politia, am bani sa va-ngrop. sint bufnita
minervei. nu deschid ochii decit la lasarea serii.

acum m-au gradat am insemne mari pe.
ficat, asta de cind inca stam p-a-cilea
cu voi. o ! si inca ranile ma dor.
hai, ma, du-te de ia ceva sa sarbatorim.

hans, i-am zis, nevermore.

9. (zoli)
are, ma, careva dintre voi casa si masa-n alta parte ? buuun
ala sa iasa dintre noi. ai, ma, parinti ? ai iubita ?
ai copii ? ai pe cineva sa te-nfieze ? hai, aia
valea de-aici. hansi

tu ai, ma, mama ? cara-te. aveti, ma, vreunu sa-i
fie mila de voi ? adio. e cineva sa te regrete, baiete ?
pa! ai fost ba, careva, fericit la viata ta ? ciao.
pa !

hansi timpitule, aia-i fereastra, usa-i dincoace,
hai, baiete, sus, ca e trei dimineata si vine fericirea
sa ne dea la fund de n-o luam din loc, incolonarea
baiete, la munca baiete, dupa mine baiete
cu pas vioi. din zori in noapte, pina-n ceasul. hai, ca
vine fericirea sa dea desteptarea, hansi, baiete,
fereste-te de ea ca de dracu baiete,
pre multi i-a pierdut.

10. ma gindesc si acum ca puteam s-o iau mai pe de-alaturi
de cit de pe alaturi am luat-o.
si ziua de azi putea sa fie tot aia de miine
tot aia de ieri. dar a venit paduchele de san-jose
si-a-mpins pintecu-nainte si-a dus miinile la spate
a perorat intreaga zi, am intrebat, a raspuns, am aflat
c-a fost numit peste oltetului 15-mparat.

am aplaudat, am cintat. pe oltetului 15 se deschide
o vreme noua. toti oamenii sint fericiti.
avem toti limbi lungi la bocanci si la clopote, ca pe
vremea preascumpului nostru gadafi
care e-n cuba si papa orez vietnamez din
trestii de zahar coreene.

iar de miine ni s-a promis cloroform, de miine lumea va deveni
mai usoara, mai subtire, se va strecura din noi
ca printr-o pinza de tifon afara.
vom fi mult mai usori pe masa de operatie.
adevarul, si asa, va sta in spate.
or sa ne extirpe numai lumea dinafara,
moartea in noi va ramine intacta.
viata in noi va ramme exacta.

iar de maine promitem sa nu mai bem
sa nu mai facem deranj la bloc
sa nu mai folosim fosa sceptica.
de miine promitem sa nu mai bem.

numai ca miine iar e azi — dezamagire,
miine n-o sa fie nicicind miine.

ieudul fara iesire
(partea I)

1. LA IEUDUL FARA IESIRE S! NOI AM, S! NOI AM FOST CINDVA.
si sintem si acum si o sa fim si miine poimiine
si in veci apa aceluiasi riu ne va scalda.

ale luni n-a fost decit doar zi si noapte
cite luni nu l-am cautat peste tot ?

trecatorule, fii cu luare aminte : spatiul acolo
o ceteste brusc la stinga, capul reptilei se
rupe de trup, ghipsul grumazului plesneste si crapa, acel cap

singur pluteste acum peste uscaturi si ape
singur este acolo cel singur pe
corabia iui sebastian.
ci tu fii cu luare aminte : daca aluneci acolo
nici o harta n-are sa-ti mai fie de folos

zadarnic te vei zbate sa afli iesirea intrarea iesirea
zadarnic vei zori sa rupi lintoliul spatiului
in care-ai lunecat, dincolo n-o sa dai decit
de urma piciorului tau de dincoace,
fara margini este ieudul si fara iesire.

nici o geografie n-a reusit inca sa-l aproximeze,
nu l-a prevestit nici o aura.
nu-l urmeaza nici o coada de cometa.

ca nourul peste vazduhuri pluteste el peste
uscaturi si ape nu-l prevesteste nici o
aura nu-l urmeaza nici o
coada de cometa.

2. (COMPUNERE A ELEVEI ILEA IOANA DIN CLASA a V-a B)
a zis invatatoarea in clasa a patra copii
dar ieudul unde este am zis noi n-am iesit niciodata sa
stim unde este. a zis macar trece trenul prin partea voastra
am zis trece autobuzul zilnic de
doua ori pe saptamina vinerea pe la borsa. a
suspinat am ris am zis c-o sa-i facem in ziua aia o
vizita la apartament sa-i ducem flori i-am
dus flori i le-am lasat in mijlocul camerei ea sta in
mijlocul camerei cu umbrela desfacuta cu
geamantanul in mina am zis ce vrei sa faci a
zis eu astept autobuzul
eu astept autobuzul
cum autobuzul ce autobuz astepti in incaperea asta fara usi si ferestre —
si ea a zis dar asta nu-i o camera copii dar asta e o strada

numai ca aici s-a facut noapte

cum noapte ce noapte ti-ai pus ochelari fumurii
sa nu ne mai vezi
si cum sa te duci atit de curind, e abia noiembrie draga noastra
pasarile-abia au inceput sa-ngalbeneasca si sa cada
si autobuzul trece doar vinerea si azi e doar marti
si miine poimiine doar marti si autobuzul
cind trece, vinerea, trece doar pe la borsa.

3. L-AM RUGAT PE MIRCEA I-AM ZIS MIRCEA ZIDESTE ODATA
fereastra asta, aici nu sta nimeni,
haide, um'ple-o cu mortar si caramizi, altfel intr-o zi
are sa ma smulga iar afara,
n-o sa pot sta tot timpul ghemuit sub ea.

dar mircea a zis vai si lumea a zis vai am zis
vai, a zis de mult voiam sa-ti imprumut ceainicul asta
sa ti-i asezi pe cap cind treci dintr-o incapere in alta,
are sa fie coiful tau stralucitor in bataia noptii

si ia si batul cu care predau eu spania la geografie
are sa fie sulita ta glorioasa —
ridica-te si iti porneste impotriva, implinta-ti pina la singe bocancii
in pintecul calului nostru de lemn
coboara-n granada cazii de baie, doboara
fluturele de pe lampa este monstrul ce ne prada
soarele din toaleta —

in bucatarie e cordoba, s-au aciuat in ea soarecii
indoielii, rapune indoiala, am trait cu ei prea multa vreme
ca sa mai stim cine pe cine vineaza.

si-n hainele noastre noi nu sintem noi; ele singure
flutura disperate, haide,
repede-te inspre la mancha hainelor noastre
implinta-ti sulita prin ele si scapa-le de noi,
esti Singurul care-a trait toata viata in
spania acestei incaperi,
numai tu stii cum sa.

4. IES RAR Sl CIND IES PERETII TREMURA TOT MAI VLAGUITI
dupa efortul expulziei. intr-o zi
n-or sa mai aiba destula putere sa-si
impinga fatul afara de tot.

aici numai patul mai are putina caldura umana.
si eu dorm si ma scufund in saltea si ea ma
imbuca tot mai de sus, de
umeri, de ceafa, de piept.

si dorm acum pentru ca miine urmeaza
si miine sa dorm si in molusca pernei
nu mai conteaza daca eu sint eu sau eu —

salteaua se umfia si ma scufunda incet in
intunericul ei dulce, fara speranta, fara vedere,
se-nchide deasupra si se lipeste ca un plic la caldura,
placenta cearsafului abia mai ingaduie rasuflarea

si mircea striga trezeste-te, dar eu nu-l mai aud
trezeste-te, zice, dar eu nu.
la ce m-as trezi si cu ce-as mai ramine daca m-as trezi in intregime.

5. NE TREZIM INTR-O ZI VII Sl NU STIM CE-I CU NOI
si zicem la ce si ei zic miine-poimiine aveti
prima intimpinare, trebuie sa va pregatiti sa vorbiti
aveti grija ce spuneti, tot ce spuneti este in
defavoarea voastra, aici este ieudul oriunde ati
fugi este ieudul.

6. NOI DOI NE-AM NASCUT AMESTECATI, VIRITI
unu! in altul, inghesuiti in sacui aceluiasi trup,
cu neputinta de descilcit din unul celalalt.

si ca sa nu se spuna ca ne-a facut doar de jumatate
ea nu ne-a spus niciodata ca sintem doi,
mi-a spus mie tu esti pintecele si picioarele
i-a spus lui mircea tu esti capul si pieptul ai grija
nu cumva sa-ti uiti de picioare.

ne-a spus totdeauna tu ca unuia singur.
ne-a infasurat pe amindoi intr-o aceeasi haina,
eu am invatat cu vremea sa fiu numai picior si mina
el — doar rasuflare si doar cap.

pina cind am dat ca nici nu ne cunoastem.
pind cind am dat ca sintem doi.
habar n-aveam cum ne-a putut lipi atit de bine
de nu s-a putut vedea pina la 25 sau 26
cind ne-am intilnit noi prima oara.

am zis tu esti mircea ? a zis da-mparate.
am zis nu esti tu, a zis hai sa bem un
coniac sa ne-ncal-zim am baut o bere a fost
prima descoperire, a zis semanam, altfel n-am bea
bere amindoi, am zis semanam, altfel n-or sa mai iasa
la primavara semanaturile
semanam cu-adevarat, hainele lui erau numai pentru
jumatate de om hainele mele numai pentru jumatate

de om, am zis hai sa nuntim sapca ta cu
fularul meu, camasa cu bocancii —
o sa fie iar prilej de chef.

a zis hai, o sa mai bem un coniac, a fost veselie mare
am baut in ziua aia toata
noaptea numai apa, coniacul il bauseram
cu o zi cu o luna cu un an inainte.

pe urma careva dintre noi doi a zis ca se duce
ca altadata n-o sa mai fie niciodata autobus,
si dracu-a mai stiut care din noi a ramas si care,
atunci cind mircea s-a dus.

7. BATEM IN USI SA NE DESCHIDA SA NE
lase sa iesim, dar cei de dincolo nu ne aud si
bat si ei in usi sa-i deschidem sa iasa
si cind se deschide dam tot peste noi
dar nu ne luam in seama si zicem noi vrem sa iesim
si ei zic vrem sa intram, nu luati cu voi usa
n-o sa avem ce descuia la iesire,
o sa ramina goi in perete,
n-o sa avem pe unde iesi.

8. N-AM AVUT CURAJUL UNUI STRIGAT NICIODATA. FRATE CU
soarecele si cariul. rozind incet pe dedesubt, prin intuneric,
incet si tacut, prin talpa in sus, prin genunchi,
asa cum am fost invatat de lungi generatii de rozatoare
mereu uitate-n pivnitele regnului.

alte onoruri n-avem. in fabula rece
nici n-am fost pomeniti.
ce! ce-a venit trimbitindu-si izbinda si
doborind cadavrele n-a stiut niciodata
ca noi am ros la temelie, noi la mijloc, iar el n-a avut
decit sa impinga putin de deasupra,
doar cit sa ajute la cadere.

frate cu soarecele si cariul, am incaput din nou sub
talpa noului venit
odata cu trupul in care am ros si din care
n-am mai apucat sa mai iesim.

incet, pe dedesubt, pe intuneric, prin talpa lui,
prin genunchi, ne ridicam iar, incet, cu rabdare
asa cum am fost noi invatati de
lungi generatii de rozatoare.

cind incepe sa ne simta noi am si ajuns in pintecele lui
ne-am ridicat rabdatori catre piept -

mici principii rozatoare, asa cum am fost noi asezate
tocmai dedesubt, la temelie,
rozind acolo incet, chiar foarte incet.

9. IN ZiUA DE PAISPE, ADICA MARTI, ADICA IERI
viata mea s-a socotit incheiata, pleoapele s-au
plumbuit, in genunchi ca intr-o gara trenul femurelor s-a oprit, miinile s-au impreunat si
s-au dus de-a lungul gitului in sus. au
susctit ceva la ureche, s-au sfatuit sa coboare cu totul
si sa-si doarma somnul in manusi.

sa le fie manusile odai pe veci
miinilor mele triste si subtiri si reci. si gura s-a
ofilit si ea, a zis m-ai tinut cufundata
atita vreme-n obraz ca sa slujesc
la risul tau nefiresc, acum pa, dragule, eu ma duc
sa ma culc putin sub limba, singura cuc.

nu cu tine ca pe tine nici camasa nu sta
fericita, ca e lezata-n matase
de soarecele care-ti roade-n oase.

dar pantofii tai sint inca negri, or sa poarte dofiu dupa degete, or sa te jeluiasca.
preot o sa fie unghia, lautari genunchii
umerele nasi, miinile nuntasi

iar faclie fosforul din unghii.

10. CIND SINT FERICIT - Sl ASTA Ml SE INTIMPLA
tot mai des acum din an in paste
elementele tinjesc in trup sa se impace iarasi pentru-o noapte
iierul-isaiia dantuieste, magneziul-petru scapara
reci aureole negre-n sus
acolo unde singur se inalta
in vinat giulgiu fosforul iisus.
si degetele ies atunci din manusi siroind de ardoare
ca niste fete din cada de baie ;
bocancii imi devin si ei clevetitori pe talpile lor, bocitoarele,
si-i trag atunci de limba si aflu mereu prea tirziu
ce feste urmeaza sa-mi joace picioarele.

mircea, ii zic, daca e asa, e semn ca semanam.
semanam, zice, altfel n-or sa mai iasa
la primavara semanaturile.
si ziua se face tandari, bocancii lui susotesc
din nou pe o limba straina. e putin probabil sa nu il tradeze-ntr-o zi si sa-l lase
singur in fata picioarelor lui care lui ii sint de mult doua necredincioase.

n-am cunoscut, zice, de mult o femeie,
da-mi place seara sa le vad cum se cauta

intre ele picioarele, dupa ce nu s-au vazut
unul cu altul intreaga zi.
talpile se apropie si-si pling una pe
umarul celeilalte de mila. nu le las sa se-ntilneasca
prea des ca sa nu le pierd.
Ie tin in bocanci separati.
si seara ele-abia asteapta sa se faca seara.
le fac culcus alaturi, degetele sporovaiesc. isi fac semne, isi spun
lasa-l intii sa adoarma, o sa ne-ntilnim pe pieptul lui
(degetele de la miini, care miini sint deja
sexagenare, bigote, fandosite
si au imbatrinit impreunindu-se una cu alta
in buzunarele lui ponosite).

da, zice mircea, am tinut ca picioarele astea
sa fie educate ca la pension, le-am
invatat tot felul de lucruri subtiri, le-am facut din incaltari salon.

(dar mina lui stinga incepuse sa se poarte ciudat :
ii buzunarea mereu si pe urma noaptea ii suia
cu cealalta pe piept la-mpreunat.
si dimineata le trezea cu greu si abia de le putea alunga
pe una la dreapta pe alta la stinga sa —

se simtea si el inselat pina-n deste.
nu stiu cum de nu le alunga departe de la el
in virful degetelor, apostoleste).
doamne ce de viata mai avea si el in el !

toata numai buna de murit.
i-am zis — du-ti miinile alea intr-un sanatoriu undeva,
or sa se dea intr-o noapte la git

si el nu si nu, ca trebuie intii sa le invete
sa umble singure pe picioare
de parca miinile alea mai puteau fi educate
cind se zbircisera de mult de-atita plumb de carti
si aratau a sexuagenare.

sa zicem deci ca orbise ca sa nu se vada inselat
si numele lui fie gantenbein.
sa zicem ca in locul lor in amintirea lui de vata
sta femeia adevarata.

materia pentru el a devenit de-atunci blinda, pufoasa, incapatoare
ca o flanela-n care femeia isi aseza sfisietoarea ei inexistenta
si il tinea pe dinlauntru-n nesfirsita-mbratisare.

sa zicem ca toate in el : venele, oasele, plaminii
devenisera coridoare prin care suflarea lui alerga

sa o-ntilneasca pe ea.

bun. infernul s-a dezlantuit : orbul a acceptat iar sa vada.
si toate in el l-au parasit, plaminul l-a refuzat
soptindu-i glotei ca respiratia i-e straina.
venele s-au ingrosat, intilnirea cu ea nu s-a mai.
tusea i-a stat cu plaminul la cina.
ma rog, dupa iarna aia, pe 15 iunie, s-a intimplat cu el ce s-a-ntimplat.

(stiti din poemul iarna cu mircea).
pe 15 septembrie au'stiut si aia de la inspectorat.

11. TOT TIMPUL AU AVUT Al MEI GRIJA CA EU SA NU AM TIMP
la douazeci si sase ei imi mai aduceau papusi sa le iubesc.
umpleau incaperea cu papusi de pe vremea lor, de pe vremea bunicelor lor :
toate ramasesera tinere si frumoase.
si ei ziceau ca alea toate-s fete pentru mine. si numai pe ele sa le iubesc.
ca nu cumva sa intervina timpul intre noi. sa nu cumva
sa reusesc sa scap inspre treizeci.

in fiecare an ziceau azi e ziua ta, ai douazeci de ani.
si papusile aveau douazeci mereu, si ei ziceau daca n-o sa
iesi o sa ai mereu douazeci.
si cind am iesit abia dac-au mai dat de mine. totul
!a mine s-a vestejit, toate pe mine au imbatrinit.
si ei s-au speriat grozav, au zis — papusile tale n-or sa te
mai recunoasca, n-or sa te mai poata iubi.
niciodata n-ai sa le mai poti recuceri.
tu n-ai voie sa iesi(i timpul afara e prea rece pentru
tine. trupul tau e mult mai subtire decit.

trupul tau abia daca poate duce fiinta minima prin care timpul sufla abia auzit.

12. ISI SARBATORESTE ZIUA. E FERICIT. PE
masa luminari, farfurii, pahare.
e fericit, are treizeci de ani de moarte de la nastere incoace.

13. ASA CA NOAPTEA ASTA FIIND ZIUA NOASTRA NE PUTEM PERMITE
si noi, amice, un chef de pomina draga mea
ai in casa-n seara asta pe doi dintre cei care au
pierdut totul — dar in seara asta
pune din nou servitorii s-aduca la mese ca-n zilele bune:

cheama mustele-n izmene sa aduca miros de frigarui
de la ospatul celor mari
si ingerul casei noastre, burtosul cariu,
care ne-a ros pe-ndelete caminul si sansa,
cheama-l pe el sa ne fie chelar : ne-aduca vinul cel gros din
pivnitele vaticanului, caci sintem
oaspeti de seama acum, eu si amicul meu. si platim regeste.

cum platim, de cind sintem, mereu.

si putem avea si mai mult. putem ajunge primii in
cursele de tragism formula unu. nu mai e mult
drum de facut :
bocancii nostri, faetoanele noastre de gala
stau pregatite-n tinda sub porticuri.
n-are s-apuce sa rasara pe tavanele tale soarele —
doar sa se-odihneasca putin bidiviii, iudele noastre,
iscariotenele noastre picioarele.

si mai spune, mai da porunca acestor principii care
stau inca drepte in stilpii de telegraf : sa duca
mina regulamentar la cozoroc
sa ne salute pe noi ca pe doi care-n noptile din vechime
puteam fi sfinti ori profeti, si care acum
.mi mai au ce si cui propovadui si predica-n ei in pustie,
wmati doar de-o, biata turma de petece cuvioase —

ajuta-le, scumpo : ne-a ramas maruntisul asta de speranta
de care noi nu mai avem nevoie, da-l lor
ca sa spere ca-ntr-o zi vor fi si ele din nou
niste haine noi si frumoase.

14. FUGI DE CARNEA El CACI E O CARNE DE VIS
inapoi in abatia trupului si nu mai starui
s-o parasesti, rasfoieste aplecat la luminare
manuscrisul odata fierbinte al zidurilor
dar nu trece dincolo de foile care sint aceste
pietre din pereti, si lasa mai des de acum
sa te doboare somnul.

cind ai prea mult ragaz adu mortar si caramizi
dubleaza zidurile ingroasa peretii coboara tavanele
pina cind n-are sa iti mai ramina loc
decit doar pentru somn, si mai ales
umple acolo unde au fost ferestre si usi.

nu asterne nicaieri cuvinte, cuvintele pot
roade varul si macina piatra peretilor :
dincolo n-o sa dai decit din nou de ea.

fugi de carnea ei caci e o carne de vis.

15. (CE A ROSTIT MIRCEA IN FATA UCENICILOR LA 10 NOIEMBRIE)
eu nu ma mai duc azi acasa, dar stiu :
unul din voi are sa ma trezeasca.
unul din voi pre mine mie insumi ma va vinde,
dumitru doctorul o sa ajunga prea tirziu.

caci eu m-am vechit, m-am vestejit si ca florile de
bruma m-am ovilit
soarele m-au lovit caldura m-au palit, vinturile
m-au negrit, drumurile
m-au ostenit, zilele m-au vechit aii m-au imbatrinit.
noptile m-au schimosit .
si decit toate mai cumplit, norocul m-au urgisit.

glorie, glorie ! aici sintem la portile orien.

unde totul este posibil si nimic nu mai are rost

16. BIRUITORI RAMAN AICI DOAR CEI CAZUTI PE CIMPUL DE LUPTA
totul a inceput aici in zi de marti, ieri
a fost marti, miercuri si joi e doar marti, miine
incepe si miine ziua de marti ; vesnica sarbatoare.
sufletul se inalta pe virfuri sa vada ce zi
urmeaza de dupa orizont, cu bucurie tresare caci
vine ziua de marti.

- miezul noptii, al acestei, pre ei unde i-au aflat?

cu roza ofilita-n piept fiecare coborind catre
ithaca sa.
falcile chitului cu greu le-au desferecat.
cu greu mare au intrat.

glorie, au strigat, glorie, au spus, glorie, au soptit,
glorie apartamentului care ne-a inghitit.
amurgul zeilor ne-a gasit gata
nepregatiti, asteptindu-l pe mircea
careinsanuamaivenit.

- inaltarea lui s-a petrecut ?
cu surle si trimbiti de piatra a fost.
si nimeni care sa vada cum
dintr-o gura tisneste stralucitor ca olimpul
ieudul fara ieSire.

<u>iarna cu mircea</u>

IN SINGURATATEA ASTA IN CARE IARNA NU MAI AM
curaj sa fac focul in soba pentru ca soba
scoate mai mult fum decit foc

in fericirea asta provizorie din
noiembrie pina in martie
ca ieri stiu ca miine n-o sa fie nici miine decit
tot azi si azi si azi si azi mereu

si de azi pe azi nu se mai poate face mare lucru.

e drept, in singuratatea asta nu orice om singur
ar duce-o prea mult. dar sint
o groaza de nimicuri ce trebuiesc onorate :
dorinta de a fi cu orice pret
neputinta de a mai iubi si
ziua de ieri.

DAR SA-L FI CUNOSCUT PE MIRCEA A FI INTELES.
ai fi inteles ce ? eu insumi am inteles foarte tirziu.
am stat amindoi atunci o iarna in apartament
fara lemne am dormit la minus 14 grade
nici n-am vrut sa mai scriu de atunci despre nimic altceva.
cit a fost toamna nu ne-a pasat unde aveam sa stam.
dar mai tirziu el s-a imbolnavit de piept.
am stat toqta iqrnq atunci fara lemne a
fost o iarna grozav de friguroasa
cind am stat noi toata iarna fara lemne.

au spus ca bem si ca de asta nu
si de asta nu si nu ne facem datoria
el a primit ceva la piept si pe urma a
venit primavara si el a continuat
sa tuseasca si i-am spus atunci

ar trebui sa nu mai bem si sa fim
dar el a zis ca poate l-au secatuit lecturile
si ei au zis ca poate nu ni-i bine de nu
intelegem ca trebuie sa.

si mircea a stat cu capul plecat si a
tacut tot timpul si eu am
tacut tot timpul si au crezut ca noi vrem sa bravam
si cind a murit in iunie mircea noi am
aflat in septembrie cind el nu s-a mai

intors la post apoi mi-a ramas apartamentul numai
mie numai mie numai mie pe toata iarna urmatoare
au zis vedeti domnu pop aveti
acum apartament aveti toate drepturile miine
poimiine sinteti profesor titular aveti
concediu zece zile de craciun si anul nou dar
dupa aia va rog sa va intoarceti sa va
luati lemne de foc in fond treaba dvs.
la vara n-o sa aveti concediu daca va
luati concediu acum sinteti inca stagiar nu e bine sa;

aduceti-va aminte de mircea zubascu anul trecut si-a
consumat intregul concediu in vacanta de iarna d’aia

nu si-a luat concediu in vacanta
de vara vedeti a si murit de
pilda noi putem anunta la inspectorat.

I-AU SPUS CA TOV. ZUBASCU VREM SA NU PLECATI
din localitate simbata avea o
iubita la borsa credea c-o s-o ia l-a
iubit foarte mult simbata

avea zi metodica n-avea ore sa nu plecati
din localitate faceti studiu individual
veniti la opt la scoala sa intariti comisia
metodica a venit vreo

trei saptamini la rind pe urma insa a
piecat de vineri pina luni dimineata.
si atunci au inceput sa se ingrijoreze groozaav.
si nici eu nu-l stiam prea bine pe atunci.

pe urma cind am stat impreuna noi doi
a venit ea la el siavazutcanavemlemnesiaplecat
si el a plecat si el s-o convinga ca noi nu
nu bem si ea n-a inteles probabil si

el s-a intors si am stat toata iarna la
rninus si ea n-a mai venit si el
ma chema sa bem un coniac sa ne incalzim si
dupa aia il chemam sa bem un
coniac sa ne incalzim si in
Iarna aceea a inceput sa tuseasca
cu singe si n-a vrut sa mearga la

doctor si cind a venit primavara a
continuat sa tuseasca si ea n-a mai
venit ia noi a inceput sa se incalzeasca
primavara si cind s-a dus la ea ultima data ea

avea pe altcineva si el s-a intors si a
mai stat citeva zile, pe urma a plecat iar
fara sa zica nimic seara la sase si cind am
mers sa-l vad la groapa si am

vazut cum il duc la groapa mi-am
zis miine trebuie sa ma intorc sa fiu miine la scoala cu planurile
de lectie gata si pe ea n-am vazut-o cind a
fost el ingropat ea era la borsa isi
facea planuri de lectie pentru a doua zi.

NOI CIND AU SPUS NOI AM ASCULTAT
si am facut ce au spus dar pe urma iar n-am

facut ce au spus si dupa aia ne-au spus sa
nu mai facem din nou si noi din nou am.

si cind ne-au trimis sa locuim in apartament
noi ne-am dus si am stat in apartament
si am spus ca da, o sa stam in apartament
si n-o sa fie nici o problema dar

cind am stat in apartament sase luni am
stat doua luni in apartament la minus 14 grade
si ei n-au aflat si de aceea au spus ca:
pe noi nu ne si noi nu si interesul nostru fata de

e scazut, si mai bine n-am fi ca asa poate
nu s-ar mai povesti si cind am facut ce au spus
n-am facut ce au spus si cind el in iunie noi am
aflat abia la 15 septembrie.

ieudul fara iesire
(partea a ll-a)

1. TU CHIAR CREZI CA NU SINTEM MAI MULT DECIT SINTEM AICI
la masa sau in gesturile noastre de trezie sau in timp ce ne inghesuim
dimineata in fata chioscurilor de ziare sau in serile lungi de toamna
cind ne intoarcem acasa cu aceleasi si aceleasi miscari de-a
lungul acelorasi si acelorasi strazi ?

cei de miine nu-si vor mai pune aceasta intrebare.
dar noi, acum si aici, izolati de limbajul care ii va pune capat
degeaba am scurmat cu unghiile in tencuiala degeaba ne-am tinut
lipiti de pareti : de dincolo nu s-a putut auzi nimic —
in fundatura vorbirii noastre raspunsul nu poate fi inca formulat.

si doar rareori am deschis noi ochii si numai ca sa vedem
cum se rastoarna peste noi ca peste niste sicrie
tone de necunoscut, si chiar atunci i-am inchis repede inapoi
repede si arn zis nu-i adevarat inca traim, inca traiesc, traieste
traieste — l-am atins pe cel lungit alaturi
traieste — s-a rasucit in somn a ris a suspinat.

tu chiar crezi ca n-am fost auziti in nici o alta incapere
in care noi n-am apucat sa mai intram ?
sau incaperea nu era inca zidita-n pereti sau inca nimeni n-a locuit-o
sau cei ce vor veni s-o locuiasca vor veni prea tirziu sau
erau dar nu ne-au auzit cind am batut noi in pereti sau au
batut si altii in pereti atunci si au fost auziti doar ei

sau n-am bagat de seama cind si am trecut dintr-o incapere in alta

dintr-o pivnita in alta sau n-am vrut sa spargem peretii ultimei
incaperi de teama sa nu sau nu ne-am putut inchipui ca dincolo
de pivnita asta pot fi si alte incaperi, altfel luminate decit
de aceasta lesie care se scurge prin crapaturile de la usa din spate
sau usile din fata nu erau inca zidite-ri pereti si nici o alta
incapere nu era inca zidita dincolo —

atunci ne-am napustit cu lacomie inapoi asupra propriului trup
am coborit si am tras furios trapele deasupra —
cu furie ca intr-o provincie a uitarii de sine
ca in pintecele unei femei din care n-ar fi trebuit sa mai iesim.

macar atita sa fi facut noi : sa fi cunoscut esecul intrebarii.
si atunci proprietarii de poduri n-or sa mai aiba putere deplina asupra
trupurilor noastre si nici metresele noastre de var
nici frigul care abia mai poate fi stavilit nici viforul nearticulat
care umple gitlejul nici peretii-n care unghiile noastre au scobit.

am lasat trupul sa se umfle, peste noi
sa se umple si sa se reverse
sa umple incaperile in care am stat
sa nu ramina alta fisura decit
lujerul subtire-al respiratiei — matusa

matusa, ne-am imbolnavit in orient, trimite-ne bani avem
nevoie de bani de doctori de medicamente
altfel in trei luni ne curatam, ne ducem dracului matusa —
bani, bani, altfel ne sufocam in incaperea asta avem nevoie
de alt limbaj aici cunoastem totul — tavanul
peretii podeaua —
afara nu se mai poate vedea prin ferestre nimic, de
afara nu s-a putut auzi inceputul
nici unei alte vorbiri.

2. LASA-L, ABiA DACA L-AM MAI PUTUT GASI. S-A STRECURAT ACOLO
dis-de-dimineata s-a ghemuit ca sub un sac de celofan
d'aia are ochii cirpiti ca l-ai tinut prea mult inauntru
nu-i el de vina ca nu stie vorbi
nu stie ce-i aia ziua cind l-am scos de-acolo s-a ghemuit
a scincit si-a strins ochii de parca i-ar fi sarit o
fiara pe fata. lasa-l sa doarma, n-o sa zbiere macar toata noaptea,
n-o sa-si vire unghiile in pereti, degeaba il
trezesti, nu-i pentru el vorbirea.

si nu te mai ingrijora atita, fiica ta elvira e nevinovata a zis,
zilnic a facut piata anul asta degetele i-au inmugurit din nou
in mai o sa avem din nou crizanteme —
n-o sa le mai las sa se ofileasca ele ca anul trecut
o sa le tai din vreme, a zis,

a intrat elvira fii atent i-a zis pe la debarcader au trecut aseara
doi oameni, au intrebat de tine le-am spus ca te-am gasit
anul trecut in prapastie cu trupul ciugulit de pasari
si cu oasele imprastiate - au plecat fii pe pace, au plecat
aseara ciorba nu mi-a reusit prea bine am pus in ea
prea putin argint viu s-a strecurat
prinstomacultauprearepede dar fii

fii pe pace tu, scumpul nostru tata, fie-ti tarina usoara
avem acum apartament avem copil avem cinci mii lei datorie
avem elefantiazis avem un unchi la minister care mi-e var si care a
citit leopardi a citit ghepardul nu vede n-aude si e
frateie meu. el mi-a spus fii pe pace, a inceput, e pe cale sa,
are sa inceapa chiar acum teritoriul psalmilor :
peste tine doamne zidurile trupului meu sint zidite
tu esti absenta pe care-o-nvelesc, tu — somnul ce-l dorm ;
daca eu sint cerul tau cel cazut, pamintesc,
nu rasari pe e! decit in somn
si asa mai departe, vociferez pentru ca stiu
ca nu sint decit un limbaj si-mi este permisa orice incursiune
si nu pot iesi orice-as face.

3. EU SINT PROPRIETARUL zice EU LOCUIESC NUMAI IN POD
eu nu cobor niciodata, nu aveati cum ma vedea
„cum pod ce pod stam de ani si ani in camera asta
nimeni n-a vazut niciodata deasupra vreun pod”
eu sunt proprietarul, zice, voi n-aveti ce cauta in pod
„cum pod ce pod camera asta n-a avut niciodata un pod”
a intrat elvira — orbilor apele au ajuns deja pina mai sus de ferestre
luati lopetile suiti in pod viriti-le prin stresini visliti
sa urnim corabia asta cumva din loc, sa ne caram cit mai iute
„elvira dar sus e proprietarul, noi n-avem voie sa”.
— repede in pod nenorocitilor, puneti mina pe visle, nu mai e timp
„dar, elvira, eu am suit acolo, a zis mircea, nu e nici un pod”
„ba da, zic, e proprietarul acolo, e podul acolo”
„nu-i nici un pod, zice el, sus pe acoperis nu-i decit o papusa sparta de ghips
si-n noaptea asta abia de-a plouat, elvira,
abia daca sint citeva balti sub ferestre,
ploua mereu prin nenorocitele astea de tavane, nimeni nu s-a gindit
sa le faca un acoperis deasupra, un pod”
si eu zic „proprietarul” si el zice - e doar o biata papusa ferfenitita acolo
daca mai ploua, pina miine dimineata ghipsul o sa se stearga de tot de pe ea.

4. LASA-L, a zis, LASA-L SA TACA, NU STIE VORBI
n-a deschisniciodataochiinustieundeilducem
dormi, dormi, n-o sa-ti facem nimic nu-ti scobi
carnea cu unghiile, nu-i camasa, e carnea ta
nu poti sa iesi — inveleste-l pe picioare elvira

haide, nu-ti fie frica nu te ducem departe — nu-mi era frica
— nu te trezi a zis ea — nu m-am trezit era
noapte era cald era intuneric a zis dracuosalmaivindecepeasta
n-o sa inteleaga niciodata nimic

- haide, haide nu te trezi o sa ajungem acasa o sa-ti dau
voie sa zgirii varul de pe pereti o sa prinzi papusa de git
o sa-ti scoti unghiile prin ghipsul ei dar nu acum acum noapte, elvira
acopera-i picioarele, i-e frig

era cald e frig a zis era cald era intuneric
daca as fi scobit cu unghia in carnea ei as fi putut intra
a zis nu-ti scobi cu unghiile carnea nu-i camasa e
carnea ta nu poti iesi.

5. TACI Sl ASCULTA : CIND L-AU DUS PE BUNICUL LA GROAPA
au scapat sicriul in groapa — n-au mai putut face mare lucru
parca bunicul a vrut sa intre acolo cu tot dinadinsul
parca s-a grabit sa coboare de parca
trupul pe el ar fi fost doar e camasa subtire —
parca s-a grabit sa imbrace un trup mai sigur.

s-a grabit grozaaav, parca a vrut sa se arunce chiar el in groapa
cind au scapat sicriul in groapa - vrei sa bei putina limonada ?
esti atit de slab, de livid, nu te mai atinge, pielea ta
se rupe repede — asa era si bunicul
parca purta pe el o camasa in loc de trup.

6. (ACUM CIOPLESC LA O UNGHIE MARE. EU N-AM VOIE SA AM UNGHII MARI
dar cioplesc la o unghie nemaivazuta, caci peretii se apropie pe
zi ce trece, ca niste vaiuri de aluat, numai fereastra nu se
apropie, numai ea se indeparteaza, se stringe, i-e somn.
si tavanele se-apropie si ele. numai usa nu se apropie.
ea se zbirceste, se face punga ca o gura uscata peste niste
gingii goale, dar eu cioplesc la o! unghie grozav de mare)

7. A SPUS EA: ELVIRA DU-TE REPEDE LA PIATA E DEJA NOAPTE
n-o sa apuci sa te intorci pina miine.
au spus ei — nu apuca el ziua de miine asta nu era pregatit sa iasa
l-a facut ma-sa inainte sa-i fi dat trup cit de cit.
parca l-a-nvelit in loc de trup intr-un sac de celofan —
vorbirea, daca ar vorbi, i-ar sparge trupul,
pe asta puteti sa-l si ingropati asta o sa creada ca pamintul
e trupul mume-si, o sa-i fie mai bine acolo
o sa-i ducem flori, zau, noi ii sapam locul noi il in —
voi n-aveti decit sa taceti taceti taceti
altfel o sa ajunga prea departe o sa se catare in voi ca intr-o
mama o sa va sparga trupul o sa incerce sa intre.

8. (AUD CUM PERETII SE APROPIE PE ZI CE TRECE. DAR EA
are sa fie gata pina atunci,
am asezat-o cu radacina-n pamint. am udat-o tot timpul.
mi-am scobit in ea o odaie rotunda ca un galbenus,
are sa fie o unghie nemaivazuta.
are sa creasca pina o sa umple incaperea, o sa se
implinte-n, pereti, o sa sfisie tavanele.
o sa desumfle acoperisele.
va tisni peste ei neiertatoare si muta
ca o mare papusa de ghips, fara chip.)

amicul

I.

se zvoneste ca-n oras a aparut amicul; adevaratul amic,
si lumea se grabeste-ntr-acolo si pentru o clipa incepem sa credem si noi.
dar in piata e doar unul si mai fara rost, si mai jegos ca noi.
iar ala sta in mijlocul pietei cu mina intinsa si zice ca e amicul
si lumea la cozi il injura, pentru ca acum, de sarbatori,
altfel speram sa apara amicul, adevaratul amic.

pe asta care isi spune amicul il stim si noi.
umbla cersetor de ani si ani prin cartierele marginase.
si pe urma vine sa se-mbete si doarme pe unde-apuca —
prea seamana cu noi ca sa fie adevaratul amic.

dar pentru ca sintem sfirsiti si e seara sarbatorii si vrem sa ne ridem de asta,
ne oprim, ne facem ca-l ascultam, ii dam apa la moara
si-l numim si pe el amicul, pentru ca aici, pe malurile dimbovitei,
toti devenim cu timpul amici.

pe urma incepe sa ninga si lumea sa plece si ne intoarcem si noi
la mesele noastre, in circiuma asta amarita
si nu mai auzim si nu mai vrem sa stim nimic.
pentru ca e seara sarbatorii, care pe noi ne batjocoreste mereu.

Iar pe la ceasurile sapte isi vira si el capul inauntru
si abia se tine pe picioare si e-nvinetit de lovituri.
dar pentru ca sintem sfirsiti si e seara sarbatorii si vrem sa ne ridem de asta,
ii strigam vino, amice, sa te sarbatorim.

ei insa nu mai striga ca e amicul, adevaratul amic.
ne roaga doar sa-l ajutam sa mearga mai departe,
ne sopteste doar sa-i imprumutam si lui o haina, ceva.
la naiba, n-avem, n-o sa-i ajutam acum pe toti schilozii.
parca pe noi ne-ajuta cineva.

si atunci ii zarim in usa birtului crucea pindindu-l poruncitoare
si aruncindu-si asupra noastra cautatura deocheata si rea.

cara-te iute, urlam spre amicul, ia-ti-o si cara-te,
aitiei dam cu totii de belea.

si cind iesim intr-un tirziu il vedem departe, tirindu-si lemnul ala In spate
si lemnul a crescut pe el cit toate blocurile la un loc.
pai, de credeam ca-i chiar aia, nu mergeam si noi sa punem umarul un pic ?
dar asta prea semana cu noi ca sa fi fost chiar amicul,
adevaratul amic.

II .
acuma-s un polton betiv si bolnav, dracu ma mai tine minte.
da candva am dat mari lupte la termopile in obor.
de nu ma-nhaitam cu amicu, puteam fi palton de doftor ori militian
si curatat si educat si pus si Io pa trai usor.
da de cind amicu m-a luat prima oara, n-am mai avut zile bune.
pen ca chiar In ziua aia m-a tirit in doua birturi deodata.

intai mi-a fost o greata grozava si m-am simtit umilit
si urat de toata lumea aia ingalata.
p-orma am uitat ce-am fost si-am inceput si io sa beau cu el.
m-am declasat si ii ziceam hai sa ne betivim ca viata asta
am mai purtat-o noi cindva, ca-i deja-a dracului de sifonata —
dumnezeu o fi gresit si ne-a facut inca o data.
p-orma patru ani n-am mai stiut de mine, abio-l mai caram-pina la usa..
ba, da cu o zi inainte de chestia aia eram leoarca de ostenit.
veneam pa el singur si cantam si nu stiu cum de am ajuns acasa.
nu stiu cum m-am dezbracat de el.
nu stiu cum de am dormit sub masa.
asa ca-n seara aia s-a dus fara mine unde s-a dus.
pa cuvintul meu, Io n-am habar ce s-a-ntimplat in seara aia.
io-s un palton batrin si betiv, da-s un palton de onoare,
lua-m-ar gaia.

eu sint nimicul, var cu amicul, de trei luni
ma simt la casa vasilescu ca la casa mea.
de cind cu amicul, am crescut si m-am implinit
si ma simt si eu cineva.
dor unde s-a dus In seara aia, asa dintr-o data,
n-am stire, m-a luat pe nepregatite. de stiam ca are bani
as fi zis ca s-a intors acasa, sa-si ia in primire risul si nebunia
pe care familia lui le are-n mostenire de o suta de ani.

III.
avem si noi masca de trecatori, zice amicul,
si asta ne inseala si pe noi adesea.
ani intregi ii slujim si pina la urma uitam de noi.

dar intr-o zi, deodata, seara, cineva bate in poarta.
cine esti, intrebi tu caci tu esti biruitorul si pe tine
nu te mai cauta nimeni.

trezeste-te, ti se raspunde, te-aduc de pe cimpul de lupta,
te-am tirit in spate pina-aici, zaci de zile-ntregi fara suflare.
haide, dai si tu o bere inainte de caderea noptii ?
ori iti arunc lesul in apa de linga zid ?

nu mai apuci sa descui. cel de afara a si plecat mai departe
bate la alte porti, spune si altora acelasi lucru —
pe o noapte ca asta nu-i usor sa vezi cine se clatina pe drum
de unul singur - tu sau altul.

iar in cimp, biruitorul il cauta printre lesuri pe cel invins,
vino, il roaga, e rindul tau, acum, sa fii deasupra.

IV.
dac-ar mai ii adevaru!, amice, pentru noi
el ar fi bine sa ramina strain
caci nu mai sintem dintre cei care-ar putea sa-l mai primeasca.
sintem prea vechi la masa asta, e greu sa fim dezobisnuiti,
in strada e forfota, trupurile ne stingheresc —
 intotdeauna ne-au impiedicat sa fim ce am vrut.

amice, dar nu mai bem ca anul trecut, nu-i mai asteptam
pe unul mai singur ca noi sa vina sa se aseze sa ne
salveze, acum nu-l mai asteptam.
ne-am obisnuit, insa, aici si venim din obisnuinta
ia masa asta si cind unul din noi intr-o zi, celalalt
mei n-o sa bage de seama si n-o sa se mire
nimeni, caci nimeni e mai presus aici decit toti.
ar trebui sa fim multumiti de asta, amice, de ce nu sintem ?
doar tatal este absent, ne putem permite orice.

V.
ah, oameni de nimic ce sintem, nici nimicul
nu ne mai iese ca lumea, desi lucram asupra lui
de ani si ani cu migala, cu speranta ca intr-o zi.
ah, oameni de nimic ce sintem. ah, femeie care nu vei fi.

pas de-o mai ia pe undeva, pas de-o mai sterge
din lume pe nevazute.
ah, va zice femeia, ce oameni de nimic !
de-acum pe mine cine ma va ?

VI.
eu sint scaunul pe care-a stat amicul, locuiesc
in casa vasilescu de opt ani. inca din fabrica mi s-a spus
ca nu fac doi bani. dar iata :
am trait mai mult decit confratii mei. am imbatrinit frumos.
am tinut in brate familia toata, am trait cu folos.

eu sint stilpul linga care a dormit amicul

in noaptea de trei spre patru martie, eu sint
zapada pe eesre-a dormit si-a-mbratisat-o pina a topit-o.
ah, eram fata mare pe-atunci, cazusem doar c-un ceas nainte.
nu cred ca alteia sa-i fi soptit : iubito.

sint becul neon de la rascruce. am luminat noaptea toata.
sint ultimul ce l-a vazut pe cind el cobora spre apa.
erau ceasurile doispe si ceva cind a trecut pe linga mine si era
mai strain de el ca niciodata.

eu sint gore, mormolocul de dimbovita, mare duce de apa dulce.
baiete, mi-a zis amicul, trece-ma apa degraba.
ehe, i-am zis, asta costa, dai 25 de bani si te trec.
bine, zice, ia un leu, nu cred c-o sa ma mai intorc,
pastreaza restul, pune-ti-l la cec.
mi-a placut baiatu. de la malu alalalt i-am dat-o
insotitoare pe cirtita. aia stie drumurile toate
ai grija, insa, cobe, i-am zis, p'asta nu-ncerca sa-l duci de nas
asta-i protejatu meu de-acuma, si p-orma
i-am zis : ma baiete, bun ramas.

eu sint cirtita. ma cheama doamna cuza. l-am fost amicului calauza.
in spatele nostru lumea alba a pilpiit si s-a stins.
trei zile am calatorit pe carari doar de mine stiute.
nimeni a stat mereu deasupra noastra si-a nins.
Ia trei zile ne-a intampinat bursucul, sedea-n rugaciune
cu labele impreunate si bolnave.
l-astepta pe amic. fii binevenit, i-a zis,
eu sint pavel.
amicul s-a plecat si pavel l-a binecuvintat.

p-orma nici eu nu stiu cit am mers, ca se-ntunericise.
da o omida-n sutana a licarit printre pietre.
nu te uita cu mila, amice, aici cea mai umila faptura
e cea mai draga domnului, eu sunt petre.
bre numai eu Iti pot descuia poarta de colo a raiului, da pentr-un ceas
sezi si tu colea cu mine la taifas.
era gradina asta a raiului cam la un hectar si jumatate
si-mpreimuita cu gard de nuiele
si cu cimpurile inca nearate.
vezi, zice petre, casa aia de sindrila din spatele gradinii ? pleaca,
bre, capul si du-te ca esti asteptat.
da fii atent, bate la usa-ncet, ca domnul
poate-a atipit sau nu s-a desteptat.

amicul a batut si-a descuiat, domnul nu l-a auzit
ca tocma arunca un vreasc pe foc.
buna, a zis amicul, buna, a zis domnul si sedea
p-un scaun mic la foc si se-ncalzea.
domnul era un ins marunt cit palma, putin chel, putin sasiu

si cu barba alba pina-n briu.
avea si vorba sugubeata si se odihnea
cu o sticla-n stinga si cu alta-n dreapta sa.
hai, ma, i-a zis domnul, rasuceste-o
tigare si ia o votca si tu,
parca altfel vezi lumea dupa ce tragi putin la masea.
ia, zice, ca parca si tie-ti cam placea.
nu, nu, a zis amicul de-acum, doamne, nu.

VII.
om singur linga om singur,
asa se-ncheie pacile si bataliile.

Viata de-o zi
12 octombrie 1966
asta s-a intimplat cind fata ghetie s-a grabit sa
intre in biserica la sapte dimineata, de obicei intram la
noua ; si popa i-a zis ce naiba cauti aici la
ora asta, vezi, i-a zis fata ghetie, toamna asta nu-ti mai
merge ca ailalta, au sosit in sat din nou furnicile, hai,
du-te iute-acasa ca e jale.
oho, a zis parintele, dar vino draga mea sa-ti arat
cum au crescut cartofii sub lespezi ; asa ai sa cresti si
tu intr-o zi, la dracu, i-a zis ea, nu vezi ca spurci
altarul daca bei de la cinci dimineata ?
noi am sosit la noua si a zis parintele copii azi va
fi o zi frumoasa, miinile voastre s-au si invinetit ; asa
ca toate cele rele se vor lua de la voi. si fata ghetie
a pufnit in ris pentru ca sarpele de sub masa s-a
incolacit dupa piciorul popii, iar de-acum sa nu va mai prind
ca bateti mingea prin gradina mea. altfel, blestemul
parintilor vostri asupra voastra va trece, a si trecut, a
zis copilul gheorghe. ce a trecut ? a zis parintele, a
trecut azi-noapte un sfint paduchios, calare pe un cal de
apa, peste magura, nu se poate sa nu cada
toamna mai devreme, sarpele de pe piciorul parintelui s-a desfacut
Si a cazut lenes pe lespezi ca o curea.
in icoane era zugravit un nimeni mare cu nimicul stind de-a dreapta sa.
da, am zis eu, azi ne aducem acasa tot
finul de pe hotare, au inceput sa-l manince furnicile, iar or sa se
umfle daca ploua si atunci
in loc de vite tatal nostru are sa-njuge la car doua furnici.
hai, ma, a zis popa, cara-te, mincinosule, de-aici.
furnicile vin doar la sapte ani o data, anul asta n-au cum veni.
hu, hu, a ris pe infundate haina neagra a popii, hi-hi.
ha, a pufnit intunecata strana.
iar fac neant la fabrica-n tismana. iar voi, paduchiosilor,
sa stiti ca aici nu se vorbeste asa. am sa va
spun parihintilor vostri, pentru ca vine cu adevarat
vreme umeda peste sat. iar pe tine, popa, nauc, tu ai sa fii

primul pe care-o sa-l duc, pentru ca te-ai ambetat.
atunci fata ghetie s-a ridicat pe virfuri, s-a inaltat
si a zburat prin fereastra afara.
copii, cu asta lectia s-a terminat, a
zis parintele si si-a aprins o tigara.
sarpele s-a tras inapoi intre lespezi, noi am iesit cu
spatele, si, cind am iesit. afara era inca seceta si noapte.
puteau sa fie ceasurile sapte. a plecat si popa, betivanul.
sub bolta rodeau iar furnicile, cind ajung in sat furnicile
sint deja mari. s! atunci e chiar anul...

12 octombrie 1976
de patru generatii, in dosul casei noastre curge
un piriu cu singe intunecat.
de ani si ani, tatal meu il acopera cu paie si frunze
sa nu afle vecinii, si tatal lui il acoperea si, el cu paie si frunze
si poate ca va fi rindul meu sa-l acopar curind,
pentru ca nu-i bine sa afle vecinii ce curge acolo.

primavara ne facem si noi ca aram si semanam,
ca sa para ca sintem in rind cu lumea.
toamna ne facem ca stringem si noi roade,
ca sa semanam cu ceilalti, sa nu se bage de seama,
dar de fapt nu facem decit sa asteptam, sa
pindim cine vine la rind, unul din noi
sigur vine la rind,

ne petrecem ziua urindu-l pe cel care va scapa, desi
cine scapa, scapa doar pina la o data urmatoare.
in timpul asta, pe piriu se scurge o suvita de
singe intunecat, ii acoperim de ani si ani cu
paie si frunze,
nu-i bine sa afle vecinii ce curge acolo,
trebuie sa parem si noi in rind cu lumea.

12 octombrie 1986
de la noi din casa, sfirsitul se vede limpede in orice zi.
de mici ni se spune ca e de-al nostru, boier
scapatat pe care, din mila, il
gazduim in pivnita din neam in neam
si stim de !a inceput ce planuri are cind iese si urca
in casa si-l cere pe unul din noi.

iar noi sa stim ca sintem norocosi !
macar pe noi ne anunta din vreme,
ne putem macar pregati, stim fiecare
cind e sa vina unul la rind.

tu, ion, pentru ca nu te-ai putut dezvata de
bauturica, dragule, tie o sa-ti pice

vremea mai degraba, si sa zici mersi,
ca toate cheltuielile ramin in seama noastra
iu n-ai fi avut niciodata cu ce plati.

12 octombrie 1963. o poveste, acasa

o vinit ciliuaia. noaptea si s-o pus la voi pa casa.
o auzit-o tata lumea cind o tivlit si-ntr-o
noapte casa s-o si uscat si s-o pleostit.
s-o vinit ciliuaia si s-o pus la voi intr-un
mar. si-ndata marul s-o si uscat. s-o
vinit si-n alta noapte si s-o pus la voi intr-un
nuc. s-o tipat si nucul s-o uscat.
s-amu lumea o-nceput a se mira : cum de vine
la voi ciliuaia intr-un an de zile de tri ori ?
ca atunci cind cinta ciliuaia in gradina,
apoi, in gradina cui o cintat, pa acela l-o si luat.
gindesti ca anu-aiesta la voi o fost insamnat.
ca prea des o cintat.

12 octombrie 1989
rni-au dat moartea asta-n picioare, gata
pregatita, de asta am fugit la bucuresti.
cineva urma la rind, nu voiam sa fiu eu ala,
poate de asta s-au si suparat atit de tare cind,
desi eu am doar 34, bunicul meu are
deja 84 si n-are curajul.
de asta ma cheama acasa mereu.
nici unul n-are curajul.

in lumea asta care e aproape ailalta,
toti vor, intr-ascuns, sa fiu eu primul, desi
unul din ei are deja optzecisipatru.
in taina, de asta ma cheama acasa.
nu tip, pentru ca m-as trezi.

12 octombrie 1988
miercuri am fost toata ziua viu. asta mi se
intimpla rar si atunci nu ies, atunci
trebuie sa ma feresc, sa nu se bage de seama,
pentru ca atunci incep sa ma clatin si atunci
ei pot crede ca ma prabusesc, desi
atunci e singura zi cind sunt viu.

la un an o data, miercurea, se intimpla
sa fiu toata ziua viu. nu mi-e foarte
bine atunci, dar atunci pot pricepe
de ce tot ce iubesc se-ntoarce-mpotriva-mi,
incepe deodata sa scada, sa goneasca spre stingere,
se grabeste sa devina cenusa.

12 octombrie 1991
m-am intors inca o data pe oltetului 15.
am crezut c-o sa ma pot ruga.
ba, aia, doi ani de zile, au tot adus in incapere saci cu ghips,
nu stiam deloc ce va urma.

au facut un dumnezeu de ghips pe tot peretele.
l-au legat cu funii de tavan.
ba, au zis, vino sa vezi ce minune am tras
la noi in camera acu un an.

ba, era o papusa hidoasa, n-avea miini, n-avea picioare ;
si parca semana cu hans, care era mereu pulbere pe jos.
ei, ce zici ba, au zis, vezi ce dumnezeu am tras ?
vezi ce dumnezeu frumos ?

ba, am zis, da asta e hans toata ziua.
asta e un dumnezeu pe dos.

dar mi-era foame atunci si mi-au zis : baiete,
daca vrei sa fii mintuit, ingenuncheaza aici !
te-nchini — iti dam zeama de varza cu carne.
nu te-nchini — cara-te iute.
am plins, m-am inchinat, am mincat. am baut si am ris.
am plecat tirziu, pe nestiute.

12 octombrie 1990
intre astia patru care tac la masa
se trezeste dintr-o data unul palavragind
si e unul pe care nici dracul nu l-a auzit
vorbind pina azi.
si spune lucruri aiurea, spune ca e
viu, nimeni nu e viu la masa asta.
miine dimineata, insa, are sa se trezeasca, isi va
da seama ce nebunie a spus,
ci-o sa mai vorbeasca mult timp dupa aia.
sfirsitul incepe lent, el seamana bine cu viata.

12 octombrie 1991
pina la urma sfirsitul vine si aici unde stau,
ba, zice, in seara asta nu am cine sa ma gazduiasca.
si e pulbere de treaz si zice : asta de la
tine mi se trage ca sint pulbere de treaz.
si se clatina pre limba romaneasca.
hai, ii zic, au mai dormit la mine si alti amici.
dar vezi cum intri, sterge-ti bocancii la usa,
io stau aici pe chirie ; tu, pre cite vad,
stai pe undeva la vreo matusa.

nu, ma, zice sfirsitul, stau la mama

dracului tocma-n bucurestii noi si pentru iarna nici nu am palton,
ziua nu umblu ca-rni cer astiia buletinu,
noaptea ma-ntorc acasa beton.

ba, tot zice domnu sa te iau intr-o zi de pe pamint
s-o duci si tu bine, fara trup, fara imbracaminte.
da ce, io sint prost sa te pierd, sa te vind ?
tocma-acu cind casa n-am si ma primesti doar tu
cind beau mult si merg pa drum cintind ?

12 octombrie 1992
sint un barbat singur, nu-i nici o mindrie in asta, doar sint
hoarde de nefericiti care umbla si cauta
alti nefericiti — numai ca intre nefericiti si nefericiti
sint mari praguri de nefericire,

unii au bani multi, altii au sperante
desarte - nu exista doar nefericiti
de-un singur fel..

iar cind, totusi, se unesc,
nefericitii fac revolutii, dupa care
li se ia totul.

12 octombrie, altadata
la zece ani mi-au cumparat primii pantofi.
erau lungi si galbeni ca niste sicrie.
nu i-am purtat niciodata, m-au pedepsit
multi ani pentru asta. n-am rnai ris de atunci.
mina mea a inceput sa scrie.

12 octombrie 1992
aici trebuie sa te temi pentru ca rezistenta formulei
sta in asta : sa te temi. pentru asta sunt

puse-n miscare toate neintelesurile. toate
intelesurile sint abolite.

esti platit cu bani buni sa ramii, sa te temi.
sfirsitui incepe lent, ei seamana bine cu viata.
nu te poti aseza niciunde si nicicind.
esti platit sa te temi si atit.

noaptea iti opresc masini ceresti la poarta, esti
luat pe nepregatite si virit in dubele lor.
nu ti se spune incotro, esti platit sa te temi.
pentru asta sint puse-n miscare toate neintelesurile.

12 octombrie 1992
ma intorc acasa dupa ani si ani de

umblot prin bucuresti
si ma intorc cu o plasa goala in mina
si iese ea la poarta si imi zice pai,
dragul nostru, parca ai zis ca mergi la cistig
parca ziceai ca tu, in doi ani, o sa cistigi cit altii in 4
si uite ca acum n-aduci nimic.

ba, uite, dragilor, chiar nimic am cistigat.
si aduc atita nimic acasa cit n-a putut aduna
nimeni in astia doi ani.
nici n-am putut cara de unul singur atita
nimic cit am cistigat.

in urma mea vin carele-ncarcate cu nimic,
gata sa se rupa sub greutate.

cind or sa se desarte toate-n curtea noastra
nimeni n-o sa aiba atita nimic ca si noi.

intr-un an, doi o sa fie mai cautat decit aurul,
o sa vindem din el numai cind va fi la mare pret.
fiti siguri, dragilor, atita nimic n-are nimeni.
doi ani am tot adunat numai cu gindul la voi.

banchetul
asa a fost mereu in casa noastra :
trei paturi prin care trebuiau sa treaca
pe rind toti. si fiecare, vreme de generatii, a
urmat acest traseu si asta a devenit cu timpul lege
si pe asta s-a intemeiat casa noastra.

noi sintem ultimii nascuti, celor nou nascuti
li s-a menit sa sada-n coltul luminos a! incaperii.
sintem prea proaspeti pe lume ca sa intelegem
ca in casa asta mai sint si altii, lumea noastra
doar patul luminat de sub fereastra.

trec ani buni pina bagam de seama ca parintii
stau si ei aici, dar intr-un alt pat, mai indepartat
la care lumina ajunge cu mult mai greu.
ei fac mai putin zgomot, se misca mult mai incet decit noi.
dar trec ani buni pina sa intelegem asta.

si intr-o zi descoperim ca dincolo de ei, in coltul
cel mai intunecat al incaperii, e un al treilea pat
si cind aflam incetam sa mai ridem —
noi credeam ca acolo, in umbra, se termina intreaga lume
si acum gasim ca cineva sufla acolo si nimeni
nu-l ia in seama ;
mi se spune doar : acolo este batrinul casei, este tatal tuturor

deci acolo este un tata, deci coltul acela exista, imi spun.
apoi ne obisnuim si uitam si doar noaptea
il auzim pe cel din coltul acela cum gifiie neplacut —
dracul i-a pus in aceeasi incapere cu noi.

imi locuiesc inca patul de linga fereastra dar nu mai rid
de cel care gifiie in coltul opus :
in sinea mea cred ca in chip voit nu ne e aratat.
si cind este scos intr-o zi, afara, e scos din incapere
cu umbra cu tot si pentru noi ramine un rnare necunoscut.
mi se da voie sa pipai doar scindura noua a sicriului.

in schimb, tatal meu, din patul al doilea, trece
cu umbra cu tot in patul celui plecat,
eu trec in patul lui, o carne tinara ocupa patul meu dinainte,

dar totul se petrece incet si dintr-un
pat in altul se trece dupa multa asteptare, a cistiga
urmatorul pat e urmarea unei batalii grozave,
unei inclestari lungi si ascunse.

cei din primul pat rivnesc deja la al doilea, se
vede asta in ochii lor, eu insumi ma simt
minat noaptea de-o rivna grozava sa-i iau locul
celui din al treilea pat, care gifiie acum
tot mai neplacut in coltul lui intunecat
si intr-o zi, patul al treilea este iar usurat si
cel de acolo este scos afara si bine virit in patul al patrulea
peste care se pune capac, sa nu se intoarca cumva, pentru ca
patul lui a si fost ocupat si in patul al doilea s-au si napustit ceilalti
si in primul pat se aud oaspeti noi care inca nu aud
cum cineva incepe sa gifiie-n patul din fund si acela sint chiar
si-n clipa-aceea ziua paru a se-nteti.